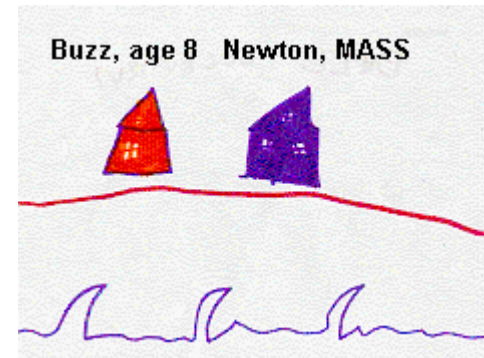

יוקי והטסונמי

(יפן)

מאז שהאנשים זוכרים, חופי יפן היו מדי פעם שטופות בגלי טסונמי ענקיים. העליות הפתאומיות של הים נגרמו על ידי רעידות קרקעית הים או פעילות וולקנית. סיפורו של הנער יוקי הוא סיפור של אסון כזה.

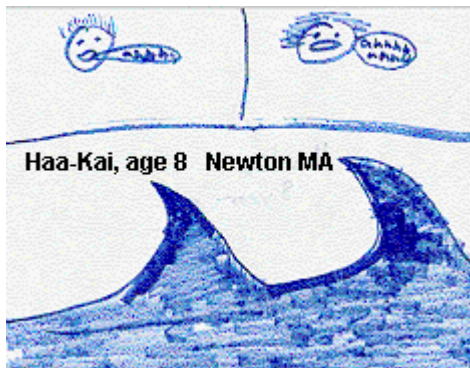

יוקי חי בעיירה עם המשפחה שלו. סבא שלו שמת שנים אחדות קודם לימד את יוקי דברים חשובים רבים, כמו גידול

צמחי מאכל, פתרון ויכוחים ודברים רבים אחרים שימושיים מאוד בעולם. סבא של יוקי היה האדם המכובד ביותר בכל העיירה. משפחתו של יוקי עבדה שדות אורז גדולים, אותם הוריש להם סבא. העיירה של יוקי שכנה לחוף הים, לא הרחק מגבעה

לא גבוהה. יום אחד יוקי שיחק על הגבעה והביט מלמעלה על ההכנות לחגיגה שאמורה הייתה להתקיים באותו הערב, לרגל גמר קציר האורז. פתאום הרגיש יוקי רעידת אדמה תחת רגליו. הרעידה לא הייתה חזקה דיו כדי להפחיד מישהו, אך יוקי, שעבר כבר רעידות אדמה אחדות, הרגיש שהפעם האדמה נעה בתנועה שונה, איטית וארוכה. הבתים לחוף הים נעו קצת, אך נרגעו מיד ולא קרה כלום והכל היה שקט. אך מאוחר יותר הרגיש יוקי בדבר מה מוזר. הים נעשה כהה יותר וכאילו נסוג לאחור. למעשה הים נראה כמו בורח מהחוף, ומשאיר אחריו שטח שעד כה לא התגלה אף פעם.

מיד נזכר יוקי בדבריו שסבא שלו. סבא סיפר לילד

ששמע מסבא שלו, כי תמיד, לפני טסונמי קשה הים נסוג אחורה. יוקי התחיל לרוץ למטה מהגבעה, כדי להזהיר את אנשי העיירה בפני הסכנה. כבר רבים התאספו על החוף כדי להביט במראה המוזר.

את שדותיהם ואת הבתים של העיירה.
"יוקי השתגע!" קרא מישהו "הוא הדליק את השדות
בכוונה. ראיתי זאת בעצמי."
"האם זה נכון, יוקי?" שאלה אמו ברוגז.
יוקי הוריד את ראשו. אך בדיוק אז קרא מישהו:
"הביטו!"

בקצה האופק הופיע קו כהה כמו חוף, במקום שלא
היה חוף מעולם. קו שהתעבה כשהסתכלו עליו,
התרחב ונראה כמו קו חוף, כשמתקרבים אליו עם
סירה. אך הקו נע הרבה יותר מהר. הקו הזה היה
הים שחזר לחוף, בגל גבוה, כמו צוק ענק.
"טסונמי!" קראו האנשים. אך אז כבר לא נשמעו כל
קריאות, כי הגל ברעש איום הכה בחוף בכוח
שהרעיד הכל סביב, והציף הכל בקצף ובמים. רגע
אחד לא ניתן היה לראות דבר. המים התרוממו על
מורד הגבעה והאנשים התפזרו רק מאימת הרעש
והחושך. כשהביטו שוב ראו את הים המציף והורס
את בתיהם ואת שדותיהם. פעמיים, שלוש פעמים
הכה הים בחוף, אך כל פעם בפחות כוח. בסוף חזר
הים לקדמותו, אך עדיין רעש, כמו אחרי רוח חזקה.
על הגבעה איש לא דיבר. כולם הביטו על ההרס
והשברים והעיירה שהושמדה כליל.
"אני מצטער ששרפתי את השדות" אמר יוקי בקול

"חזרו, ברחו!" קרא יוקי "אסון איום עומד לקרות!"
"על מה אתה מדבר, יוקי" ענה לו אחד "הסתכל על
הצדפים היפים שמונחים כאן על החוף"
"לא. לא! אינכם מבינים!" קרא שוב יוקי "חייבים
לברוח! לעלות על הגבעה! כולם!"
אך איש לא רצה לשמוע. הם רק צחקו והמשיכו
לשחק בצדפים ובחול הלח והביטו על הים הנסוג
יותר ויותר.
מרב יאוש יוקי יכול היה לחשוב רק על דבר אחד.
הוא הדליק לפיד מעץ אורן ורץ איתו לשדות. שם
עמדו ערמות של אורז קצור והתייבשו בשמש.

הגבעולים היבשים נדלקו מיד
והרוח גרמה לאש התפשט
ולהתקדם לכוון החוף. יוקי רץ
יחד עם ידידיו ועם משפחתו
וקרא: "אש! אש! כולם עלו
על הגבעה!"
האנשים עזבו את החוף כמו
נחיל נמלים, אך ליוקי נראה
כאילו הם זוחלים. כל אותו
הזמן הים נסוג יותר ויותר.
אך עכשיו כל אנשי העיירה טפסו על הגבעה.
ההמון, בלי שידע דבר, הביט על האש שהשמידה

רועד.
"אבל יוקי" ענה האבא "הצלת את כולנו." כל אנשי
הכפר התאספו והרימו את יוקי על הידיים. "רצינו
לחגוג את קציר האורז" אמר אחד "אבל עכשיו אנו
נחגוג את הצלתנו!"
והם קראו קריאות מלאות הערכה ליוקי שבאותו
היום הציל מעל ארבע מאות בני אדם.

